

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **Media4web, s. r. o.**
sídlem Milady Horákové 533, 170 00 Praha
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
se sídlem Černého 517/13, Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. února 2017, č. j. KUKHK-6828/DS/2017/Er,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 21. 10. 2016, č. j. ODP/94872-2016/zav 35210-2015/zav/11, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky x, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, a to dne 1. 8. 2015 v 19:38 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, když byla neznámému řidiči motorového vozidla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 69 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 66 km/h. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky soustředil do následujících bodů.
4. První ze žalobních bodů obsahoval námitku, že správní orgán neprovedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť ačkoli mu žalobce sdělil, kdo jeho vozidlo v okamžiku změření řídil (pan N.), správní orgán s touto osobou nezačal řízení o přestupku.
5. Této osobě mylně doručoval, jako by měla v místě svého zaměstnavatele poštovní schránku, což ale není obvyklé. Ačkoliv mu zřejmě bylo známo, že pan N. si na žalobcem uvedené adrese nepřebírá poštu, přesto jeho kroky spočívaly v podstatě pouze v tom, že jmenovaného na této adrese kontaktoval, což bylo předem odsouzeno k neúspěchu.
6. Správní orgán tak měl postupovat buď dle § 37 odst. 3 správního řádu nebo označenému řidiči ustanovit opatrovníka pro doručování nebo mu měl doručovat veřejnou vyhláškou. Případně měl požádat o součinnost vietnamské státní orgány. Žalobce se také ohradil proti závěrům správního orgánu, že jmenovaný se na území České republiky nezdržoval. Pokud správní orgány rozhodovaly na základě skutečností známých jim z úřední činnosti (četnost označování dané osoby jako řidiče vozidel různých provozovatelů vozidel), měly žalobci dát možnost se s těmito podklady seznámit. Žalovaný tyto případy navíc nekonkretizoval.
7. Dalším pochybením, nazvaným „*Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy*“, vytýkal žalobce správnímu orgánu, že dostatečně neodůvodnil svůj závěr o tom, že zařízení, prostřednictvím něhož byl zjištěn údajný správní delikt, je tzv. automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, ve smyslu ustanovení §

125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán taktéž nesdělil, jaké znaky musí zařízení vykazovat, aby se jednalo o automatizovaný prostředek používaný bez obsluhy, a neprovedl srovnání, zda znaky použitého zařízení odpovídají těmto znakům. Žalobce uvedl, že žalovaný odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy, které ale nebylo obsahem správního spisu a rovněž nebylo provedeno jako důkaz a poukázal na to, že ani další listiny (např. veřejnoprávní smlouvy a souhlas Policie České republiky s měřením rychlosti) nebyly jako důkaz provedeny. Žalobce rovněž namítl, že nebylo prokázáno, že strážníci obecní policie, kteří prováděli měření rychlosti, měli písemné zmocnění od dané obce ve smyslu zákona o obecní policii. Obdobně nebylo prokázáno, že obecní policie při měření rychlosti postupovala v součinnosti s Policií ČR, přičemž za splnění této podmínky nelze považovat schválení měřených úseků, neboť se jedná o samostatnou podmínku měření dle § 79a zákona o silničním provozu. Správní orgány se také nezabývaly jednou z podmínek stanovených v § 79a zákona o silničním provozu, tedy zda měření rychlosti zvyšovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.

8. Ve třetím bodu žaloby žalobce konstatoval, že v téměř polovině úseku, kde mělo dojít k překročení rychlostního limitu, tento zřejmě neplatil, protože tento úsek mezi dopravními značkami IS 12a a 12b neprochází zastavěným územím obce. Správní orgán měl tedy pochybit v tom, že neprovedl dokazování, které by potvrdilo, že celý měřený úsek probíhal zastavěným územím obce, např. doložením kopie územního plánu. Totéž se týká umístění dopravních značení na začátku a konci obce. Svoje tvrzení podpořil mapovým podkladem daného úseku. Žalobci rovněž není jasné, proč správní orgán odečetl od naměřené rychlosti odchylku 3 km/h, z jakého podkladu takový postup vyplývá.
9. V návaznosti na to správním orgánům vytkl, že pokud v celé délce tohoto úseku není stanoven rychlostní limit 50 km/h, nebylo prokázáno, že řidič vozidla překročil uvedený rychlostní limit právě v těch místech, kde platil. Výrok rozhodnutí proto považoval z toho důvodu za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Navíc mu nebylo srozumitelně vysvětleno, kde mělo ke správnímu deliktu dojít, tedy kde začínal a kde končil měřený úsek. Nebylo mu tedy umožněno namítat např. to, že v úseku, kde došlo k měření, rychlostí limit neplatil.
10. V pátém žalobním bodu žalobce namítl, že správní orgán rozhodoval podle novější právní úpravy, než která byla účinná v době spáchání údajného správního deliktu. Navíc od spáchání údajného správního deliktu do vydání napadeného rozhodnutí nabylo účinnosti několik novel právních předpisů, na základě kterých bylo rozhodováno, např. novela zákona o silničním provozu č. 298/2016 Sb. nebo novely zákona o přestupcích č. 191/2016 Sb., č. 178/2016 Sb. a č. 204/2015 Sb. Správní orgány proto měly přezkoumatelně odůvodnit, proč je novější právní úprava pro žalobce příznivější, což se nestalo.
11. Žalobce v šestém bodu žaloby rovněž konstatoval, že mu je známo, že žalovaný konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při ústním jednání nebo při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování, případně, nebo pokud se správní orgán přezkoumatelně nevypořádá se všemi znaky skutkové podstaty správního deliktu. Žalobce uvedl, že k této otázce podal žádost o informace žalovanému a že po jejich získání je předloží při soudním jednání. Za zásadní považuje otázku, zda se skutečně vytvořila rozhodovací

praxe správního orgánu. Pokud ano, měl žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit, jelikož ten neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí.

12. V další námitce žalobce namítal, že ho správní orgán zkrátil na právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Sdělil mu totiž, že má právo vyjádřit se k podkladům pouze osobně v kanceláři oprávněné úřední osoby, v primárně přesně určeném termínu. Žalobce pro toto omezení práva neshledává žádnou zákonnou oporu. Zmocněnec žalobce, s ohledem na své pracovní vytížení, pak na realizaci tohoto práva rezignoval, jelikož se skutečně domníval, že tak lze učinit v tomto případě pouze a jedinečně osobně. Obdobně došlo ke zmaření žalobcova práva na seznámení se s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu.
13. V osmé žalobní námitce žalobce uvedl, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou pak nepřezkoumatelná také proto, že se zjevně jedná toliko o mechanicky „vyplněné“ šablony, nikoli o rozhodnutí, která by byla výsledkem myšlenkové a tvůrčí činnosti, kterou je nutné při právním posouzení konkrétního případu vynaložit. Za nezákonný považoval odkaz prvoinstančního rozhodnutí, že se pokuta ukládá dle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, které ke dni spáchání údajných správních deliktů neexistovalo.
14. Další ze žalobních bodů obsahoval námitku, že nebylo provedeno ústní jednání či dokazování mimo ústní jednání za osobní účasti žalobce. Ten je přesvědčen, že takový postup jej krátil na jejím právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce měl právo na to, aby věc byla projednána za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Toto pochybení shledal zásadním, jelikož provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.
15. Žalobcem byla namítána i protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy shledal, že fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.
16. Jedenáctá až dvacátá žalobní námitka pak v sobě zahrnují celou řadu různých tvrzení. Žalobce napadá pořízenou fotodokumentaci, rozporuje splnění povinnosti uveřejnit informaci o zřízení stálého automatického systému k pořizování obrazového záznamu z místa veřejně přístupného dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, zákonnost tzv. úsekového měření rychlosti, znovu namítá nekonkrétní určení místa spáchání přestupku, zpochybňuje dodržení § 79a zákona o silničním provozu, protože není jasné, jaký subjekt měřil rychlost vozidla, zákonnost plošného a hromadného fotografování vozidel v obci, správnost označení měřeného úseku, správnost měření rychlosti (tedy zda probíhalo v souladu s Návodem k obsluze měřicího zařízení) a řádnou údržbu měřicího zařízení coby předpoklad správnosti měření.
17. Dále namítá, že platný právní řád nezná skutkovou podstatu přestupku spočívajícího v překročení nejvýše dovolené rychlosti na základě úsekového měření rychlosti, tedy překročení nejvýše dovolené průměrné rychlosti v rámci delší trasy, a že osoba, která

jménem Policie ČR určila obecní policii místo měření, nebyla k tomuto řádně pověřena a to rozkazem, pokynem nebo organizačním řádem příslušné součásti Policie ČR.

18. Krajský soud nepovažuje za nutné, aby obsah žaloby popisoval podrobněji, neboť v konkrétnostech se bude jednotlivým žalobním bodům věnovat v nalézací části tohoto rozsudku a obsah žaloby je ostatně účastníkům řízení dobře znám.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

19. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval skutkový stav případu. Žalovaný rovněž podotkl, že správní řád předpokládá možnost rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání. To se nařídí pouze v případech, kdy to stanoví zákon a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Žalobce byl o postupu řádně informován a mohl uplatnit své právo i ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.
20. Žalovaný znovu upozornil na listiny a podklady rozhodnutí, z nichž při rozhodování vycházel. Poznamenal, že ve správním spisu i na veřejně dostupných internetových portálech se nalézají i dokumenty, které dle jeho názoru vyvrací námitky žalobce, že soukromoprávní subjekt mohl do chodu měřicího zařízení zasahovat. V závěru konstatoval, že vlastní měření probíhá bez zásahu lidského činitele, je zcela automatické a nevyžaduje trvalou obsluhu. Zařízení je každoročně ověřováno a má veškerá potřebná povolení.
21. Závěrem žalovaný uvedl, že veškeré námitky mohl žalobce uplatnit již v rámci odvolacího řízení. Namísto toho uvedl pouze tolik, že napadá rozhodnutí v plném rozsahu a přes výzvu odvolací námitky nespecifikoval. Námitky tak účelově přesunul až do žaloby. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání před krajským soudem

22. K jednání soudu dne 23. 4. 2019 se účastníci nedostavili. Obě strany se však řádně omluvily a souhlasily s projednáním věci v jejich nepřítomnosti. Protože předvolání k jednání bylo oběma stranám řádně doručeno, nebránila žádná zákonná překážka v projednání věci v jejich nepřítomnosti.
23. Po zahájení jednání byl přečten obsah žaloby včetně přílohy obsahující snímek mapového podkladu úseku měření, obsah napadeného rozhodnutí žalovaného a vyjádření žalovaného k žalobě.
24. Následně provedl krajský soud níže uvedené důkazy, když přečetl obsah:
- návodu k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012,
 - stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013,
 - smlouvy o nájmu zařízení a poskytování služeb, uzavřené mezi společností Gemos CZ, s. r. o., coby pronajímatelem, a městem Dvůr Králové nad Labem, coby nájemcem ze dne 2. 12. 2013, včetně příloh,
 - příslušné části webových stránek města Dvůr Králové nad Labem a obce Choustníkovo Hradiště.

25. Dále provedl krajský soud důkaz níže označenými částmi správního spisu, když přečetl obsah:
- čl. 13 – vyjádření Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 11. 1. 2016,
 - čl. 14 – sdělení Ministerstva vnitra ze dne 18. 1. 2016,
 - čl. 21 - ověřovacího listu č. 8012-OL-70076-15,
 - čl. 16 – veřejnoprávní smlouvy č. KTÚ/VERJ-2013/590 mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště ze dne 12. 6. 2013,
 - čl. 18 - výpisu z usnesení zastupitelstva obce Choustníkovo Hradiště ze dne 7. 6. 2013 o schválení shora uvedené veřejnoprávní smlouvy a výpisu z usnesení zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem ze dne 6. 6. 2013 o schválení shora uvedené veřejnoprávní smlouvy,
 - čl. 17 - rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, čj. 11801/VZ/2013-2,
 - čl. 19-20 - vyjádření Policie ČR, Dopravního inspektorátu Trutnov k návrhům úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 31. 12. 2014, včetně přílohy č. 1 – Lokality.
26. Po krátké poradě senátu bez přerušení jednání pak bylo rozhodnuto, že nebudou provedeny žalobcem navržené důkazy:
- územním plánem obce Choustníkovo Hradiště,
 - čtením zpráv z regionálních novin o měření rychlosti v obci Choustníkovo Hradiště,
 - svědeckou výpovědí starosty obcí Choustníkovo Hradiště a vedoucího Městské policie Dvůr Králové nad Labem k otázce vlastnictví, nájmu a obsluhy měřicího zařízení a k otázce fotografování motorových vozidel v obci,
 - protokoly o údržbě měřicího systému a o čištění čoček kamer,
 - sbírkou rozkazů a organizačním řádem příslušné policejní složky.
27. Poté již krajský soud přistoupil k rozhodnutí ve věci.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

28. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

29. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 6. 9. 2015 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 1. 8. 2015 v 19:38 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, když byla neznámému řidiči motorového vozidla registrační značky automatizovaným

technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 69 km/h. Při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 66 km/h. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

30. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 22. 10. 2015 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Zmocněnec žalobce (společnost ODVOZ VOZU s. r. o., IČ: 03724026) v reakci na výzvu uvedl, že vozidlo v předmětný čas řídil L. H. N., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s. r. o., který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti. Správní orgán I. stupně dne 18. 1. 2016 předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli s tím, že adresát na uvedené adrese nemá schránku. Správní orgán následně dne 15. 6. 2016 zaslal výzvu k podání vysvětlení i na adresu trvalého pobytu označeného řidiče ve Vietnamu, ale zásilka se rovněž vrátila zpět. Poté byl vložen do správního spisu přípis Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie ze dne 11. 1. 2016. V něm bylo uvedeno, že L. H. N. neprochází evidencí a jako cizinec v minulosti nepobýval na území České republiky, ani o pobyt na jejím území nežádal. Jako občan České republiky rovněž osoba nebyla v evidencích nalezena. Správní orgán založil do správního spisu i přípis Ministerstva vnitra České republiky s potvrzením těchto informací a doplněním, že osoba neprochází ani Cizineckým informačním systémem. Protože správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, úkonem ze dne 22. 7. 2016 přestupkovou věc v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
31. Následně byl žalobce oznámením ze dne 23. 8. 2016 vyrozuměn o zahájení správního řízení a o provedení důkazů mimo ústní jednání dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, které se mělo uskutečnit dne 21. 9. 2016, zároveň byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu nejpozději do 29. 9. 2016. Uvedené vyrozumění bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce dne 23. 8. 2016.
32. Dne 21. 9. 2016 provedl správní orgán I. stupně důkaz listinami mimo jednání, o čemž sepsal protokol. Z úředního záznamu ze dne 21. 10. 2016 vyplývá, že žalobce možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužil.
33. Dne 21. 10. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. ODP/94872-2016/zav 35210-2015/zav/11, jímž rozhodl o spáchání správního deliktu žalobcem a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které přes výzvu správního orgánu nedoplnil a odvolací námitky nespecifikoval.
34. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

35. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností

orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

36. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud - srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nals.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobily změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobily změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

37. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“
38. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
39. Dále k jednotlivým žalobním bodům:
- 1. Nezbytné kroky**
40. Žalobce tvrdil, že správní orgán neučinil všechny potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Ohledně jeho argumentace odkazuje krajský soud v podrobnostech na obsah podané žaloby.
41. Po projednání žaloby dospěl krajský soud k závěru, že námitka o neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a tím i tvrzení o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobcem ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, je nedůvodná. Vycházel přitom zejména z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž je pod body 16 a násl. uvedeno k dané otázce toto:
- „Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla*

vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125b odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“

Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125b odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov.

citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

42. Žalobci byla zaslána bezvadná výzva dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a ten na ni následně reagoval sdělením, že vozidlo měl řídit pan L. H. N., zaměstnanec této společnosti, který přebírá poštu na adrese sídla společnosti A. 11, P., trvale bytem. Správní orgán se pokusil dotyčnou osobu kontaktovat, kdy na žalobcem uvedenou adresu zaslal výzvu k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Zásilku si však nikdo nevyzvedl, adresát je na této adrese neznámý, proto byla po úložní době vrácena zpět odesílateli. Vrácená zásilka je součástí správního spisu. Následně se žalovaný pokoušel obelstet označenou osobu na místě jejího trvalého pobytu ve Vietnamu, ovšem se stejným výsledkem. Tato vrácená zásilka je rovněž součástí správního spisu.
43. Krajský soud konstatuje, že pokud provozovatel označí osobu řidiče a ten poté nepřebírá poštovní zásilky nebo je na adrese neznámý, tzn., že se mu nedaří doručovat, je nutné v takovém případě řízení o přestupku odložit či zastavit a lze mít tedy za to, že ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil správní orgán I. stupně v tomto případě nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, než zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Krajský soud proto neshledává ve shora uvedeném postupu prvoinstančního správního orgánu žádné pochybení.
44. Navíc třeba dodat, že rovněž krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že pan L. H. N., je uváděn zastupující společností ODVOZ VOZU, s.r.o., jako řidič vozidla v analogických řízeních u něj vedených, viz např. sp. zn. 30 A 146/2016 nebo 30 A 20/2017.
45. Je tak možno zkonstatovat, že Městský úřad Dvůr Králové nad Labem, odbor dopravy a silničního hospodářství, se pokusil v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu o doručení uvedené písemnosti, kterou chtěl dle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, vyzvat označenou osobu k podání vysvětlení ohledně dané delikttní věci, a to na adresu, kterou uvedl samotný žalobce (jeho zmocněnec). Nebylo jeho povinností žádat za dané situace o součinnost vietnamské státní orgány, či porovnávat fotodokumentaci s podobou jediného společníka a jednatele žalobce, jak požadoval žalobce v žalobě. Podle krajského soudu tak učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.
46. Za nadbytečný má krajský soud návrh žalobce, že když se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt s jím označeným řidičem, tak že se měl obrátit na něho samotného. K tomu totiž jednak neměl správní orgán žádný zákonný důvod, a krom toho je přeci normální a logickou reakcí běžného občana, že na výzvu správního orgánu ke sdělení k osobě řidiče uvede hned svoji verzi a všechny indicie k ní.
47. Ostatně ani v žalobě v tomto směru žalobce nic neuvedl, kromě obecných proklamací. A nestalo se tak ani při jednání soudu. Žádné důkazy pro tato svá tvrzení krajskému soudu nepředestřel. A to ani takové důkazy, které by prokazovaly jeho tvrzení, že pan N. byl zaměstnancem jeho zmocněnce. Za takové situace však neexistovaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě a správní orgán I. stupně postupoval správně, když řízení o přestupku nezahájil a věc odložil.

48. Dále si je třeba uvědomit, že přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti, tak jako by tomu bylo ostatně i v daném případě. Než k takovému řízení ale správní orgán přistoupí, musí mít dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit. Před vlastním zahájením přestupkového řízení tedy existuje určité období „zjišťovací“, v němž správní orgán sumarizuje a hodnotí dostupné podklady, jež by mohly k zahájení přestupkového řízení vést. Byť při nich může správní orgán provádět celou řadu úkonů, tak vzhledem k tomu, že ještě není vedeno vlastní přestupkové řízení, které je řízením správním, nevztahují se na ně ustanovení části druhé správního řádu, nazvané „Obecná ustanovení o správním řízení“. Tedy ani ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu, které upravuje doručování úředních písemností veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy či ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) téhož zákona, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Vytýkal-li proto žalobce správnímu orgánu porušení těchto zákonných ustanovení v době, kdy žádné přestupkové řízení vedeno nebylo, mýlil se. Ostatně těžko si lze představit, co by v té době, kdy přestupkové řízení ještě nebylo vedeno, měl např. takový opatrovník za úkol. Při pojetí, z něhož žalobce vycházel, snad jediné přidat se k hledání údajného přestupce. I to svědčí o neopodstatněnosti uvedených námitek a jejich iracionalitě.
49. Totéž lze říci i o námitce, že pokud z podání žalobce nevyplývala kontaktní adresa pana N., tak že měl být tento nedostatek řešen postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu. Rovněž tento institut je upraven v části druhé správního řádu, jejím oddílu 2, nazvaném „Úkony účastníků“, tedy je pro něj prostor v již zahájeném správním řízení. To nejen že nebylo vedeno (viz vpředu), ale žalobce v něm ani nemohl vystupovat jako jeho účastník, k jehož návrhu by mělo být vedeno. Vždyť žalobce se za přestupce neoznačil.
50. Krajský soud ještě dodává, že žalobce byl správním orgánem I. stupně řádně informován o tom, že má možnost seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním, kdy tak může učinit a jakým způsobem (viz shora). Neučinil tak. Těžko tedy dnes může správnímu orgánu vytýkat, že ho s těmi kterými důkazy nebo zjištěními známými mu z úřední činnosti měl před vydáním rozhodnutí seznámit. Správní orgán se o to pokusil, ale tato snaha zůstala ze strany žalobce bez odezvy.
51. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgán I. stupně učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

2. Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

52. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně svůj závěr, že se ohledně použitých rychloměrů jednalo v obou případech o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu (tj. např. ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 16. 3. 2015, č. 8012-OL-70076-15, vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRPH-597-188/Čj-2014-051006, včetně ilustrativní mapy). Krajský soud je proto toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.

53. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
54. To, že v daném případě použité rychloměry typu SYDO Traffic Velocity fungovaly při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizované technické prostředky bez obsluhy, pak dokládají již zmíněné dokumenty, a to vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, kde je uvedeno např., že: *„Předmětem vyjádření je návrh Městské policie Dvůr Králové nad Labem na určení úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel pomocí automatizovaného měřicího zařízení. Měření je plánováno v rámci silnic I. a II. třídy v územní působnosti dopravního inspektorátu Trutnov, na úsecích uvedených v příloze tohoto vyjádření.“*
55. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je proto naprosto zřejmá. Krajský soud uzavírá, že tato námitka nemůže bez dalšího obstát.
56. Pokud jde o oprávnění strážníků Městské policie Dvůr Králové nad Labem k měření rychlosti v daných místech, krajský soud odkazuje na příslušný souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření rychlosti ve smyslu ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Jedná se o vyjádření Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 31. 12. 2014. Dále na veřejnoprávní smlouvu č. KTÚ/VERJ-2013/590 mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště ze dne 12. 6. 2013, výpis z usnesení zastupitelstva obce Choustníkovo Hradiště ze dne 7. 6. 2013 o schválení shora uvedené veřejnoprávní smlouvy, výpis z usnesení zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem ze dne 6. 6. 2013 o schválení shora uvedené veřejnoprávní smlouvy a rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, čj. 11801/VZ/2013-2.
57. Všechny zmíněné dokumenty byly v platnosti v době spáchání přestupků. Z obsahu těchto listin plyne souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření v daných místech v rámci součinnosti ve smyslu ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Tím je naplněna i podmínka že obecní policie postupovala v součinnosti s Policií České republiky, neboť ta byla o umístění úsekových rychloměrů na konkrétních místech informována a s umístěním těchto rychloměrů a následným měřením rychlosti projíždějících motorových vozidel Městskou policií Dvůr Králové nad Labem souhlasila.
58. K námitce že nebylo doloženo, že měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, soud uvádí, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku (potažmo správnímu deliktu) došlo. Třeba též konstatovat, že podle § 79a zákona o silničním provozu není podmínkou měření rychlosti vozidel prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na

pozemních komunikacích. Přesto se správní orgán I. stupně i touto problematikou v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval (viz str. 7-8) a odůvodnil, proč je v měřeném úseku měření rychlosti potřebné a důležité právě za účelem zvýšení bezpečnosti provozu. Krajskému soudu nezbyvá, než těmto jeho zjištěním přisvědčit.

3. Rychlostní limit

59. Žalobce dále považoval žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť správní orgán nepřesně určil místo spáchání údajného správního deliktu, ani neodůvodnil závěr o tom, že se správní delikt stal v zastavěném území a že se na daném místě skutečně nacházely dopravní značky č. IP 12a a č. IP 12b. Žalobce tvrdil (a svoje tvrzení podpořil mapovými podklady obce Choustníkovo Hradiště), že dopravní značky č. IP 12a - „Obec“ a č. IP 12b - „Konec obce“ jsou v obci umístěny ještě mimo zastavěné území ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, resp. že téměř polovina úseku mezi těmito dopravními značkami patrně prochází mimo takto vymezené zastavěné území. Dle žalobce tak správní orgány pochybily, pokud neprovedly dokazování, z něhož by vyplývalo, že celé měřené úseky probíhaly zastavěným územím (např. předložením kopie územního plánu obce). Pokud by tomu tak totiž nebylo, neplatil by dle názoru žalobce po celém měřeném úseku rychlostní limit 50 km/h.
60. Krajský soud v souvislosti s danou problematikou předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 2 As 145/2018-13, v němž se ztotožnil a poukázal na přílehlavý rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2017, č. j. 33 A 82/2015 - 41, dle něž *„vymezení obce pro účely zákona o silničním provozu je třeba považovat za autonomní definici, která sleduje čistě potřeby úpravy pravidel provozu na pozemních komunikacích. „Zastavěné území“ představuje obecný (z hlediska logiky „rodový“) formální znak obce ve smyslu zákona o silničním provozu, který znamená toliko, že obec by měla být vymežována na pozemních komunikacích dopravními značkami v zásadě v zastavěném území (tzv. intravilánu), nikoliv mimo ně. Z hlediska působení pravidel silničního provozu je ovšem zásadní, v jakém úseku je obec na pozemní komunikaci skutečně dopravními značkami vyznačena, nikoliv zda se skutečně jedná či nejedná o zastavěné území. To neplatí pouze na účelových komunikacích, kde se obec dopravní značkou nevymezuje a kde se musí účastník silničního provozu orientovat podle charakteru okolí, případně v situacích, kdy by z jiných důvodů dopravní značka vymežující „obec“ na předmětné pozemní komunikaci chyběla (viz k tomu podrobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012 - 50). Z hlediska jízdy po silnici první třídy, o kterou se v posuzované věci jednalo, při níž došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti, však může mít skutečnost, že její část dopravní značkou vyznačena jako „obec“ nevede zastavěným územím, vliv pouze z hlediska hodnocení společenské nebezpečnosti (škodlivosti) spáchaného přestupku, nikoliv však na samotnou kvalifikaci pod příslušnou skutkovou podstatu překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci.“*
61. S uvedenými právními závěry se plně ztotožňuje i zdejší soud a dodává v návaznosti na ně následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 1. 8. 2015 je přestupkem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, k němuž došlo překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹. Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec

je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.

62. Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Aplikace např. stavebního zákona není v tuto chvíli na místě, neboť touto problematikou se správní orgán zabývá již v okamžiku vydání opatření obecné povahy v souvislosti s umístěním značek určujících začátek a konec obce. Proto krajský soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz územním plánem dotčené obce.
63. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici č. I/37 v obci Choustníkovo Hradiště mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupcích, z fotodokumentace, z ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 16. 3. 2015, č. 8012-OL-70076-15, z veřejnoprávní smlouvy ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště a z vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel.
64. Žalobce vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci obce Choustníkovo Hradiště, stejně jako kde měřený úsek začínal a končil. Toto tvrzení není jednak pravdivé, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil a ani se o to ve správním řízení nesnažil, neboť takové námitky v něm vůbec nevznikly. Žalobcova tvrzená obava z toho, zda skutečně celý měřený úsek probíhal územím obce, tedy zda po celé jejich délce platil rychlostní limit 50 km/h, není ani v žalobě podložena jediným relevantním důkazem. Mapové podklady, které přiložil k žalobě, takovými důkazy nejsou, neboť žalobcovo tvrzení nikterak neprokazují. To je tak v tomto směru pouze ničím nepodloženou hypotézou.
65. Pokud jde o námitku, že měřený úsek měřil zhruba 1 km, a tedy že v něm mohlo dojít k opakovanému překročení rychlosti, což výrok rozhodnutí nezohledňuje a je z toho důvodů nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, krajský soud konstatuje, že žalobce zcela opominul právě tu skutečnost, že se jednalo o úsekové měření rychlosti. Jeho princip spočívá právě v tom, že není měřena momentální rychlost jedoucího vozidla v tom kterém místě, ale že je měřena průměrná rychlost vozidla v určitém úseku. Ano, to samozřejmě předpokládá, že rychlost vozidla v průběhu průjezdu měřeného úseku kolísá (tedy při měření rychlosti v obci může třeba i opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). To však nic nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku a překročení hranice povolené rychlosti v měřeném úseku tvoří jeden přestupek (potažmo jeden správní delikt). O nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí tedy nemůže být řeč.
66. Možná odchylka měřícího zařízení 3 km/h vyplývá z Návodu k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného

Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, který provedl krajský soud jako důkaz při jednání (viz bod 2. Certifikátu – Základní metrologické charakteristiky).

4. Vady výroku

67. Pokud jde o navazující námitku, že v důsledku předchozího žalobního tvrzení není z rozhodnutí správního orgánu I. stupně patrné, že k překročení rychlosti mohlo dojít mimo úsek, kde platil rychlostní limit, a že je z toho důvodů výrok tohoto rozhodnutí nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, krajský soud znovu opakuje, že žalobce pomíjí skutečnost, že se jednalo o úsekové měření rychlosti, jehož principy soud shora ozřejmil. Navíc ze shora uvedených závěrů krajského soudu plyne, že k takové situaci vůbec nedošlo, neboť celý měřený úsek procházel zastavěným územím ve smyslu zákona o silničním provozu, po celé jeho délce tak platil rychlostní limit 50 km/h. Kde mělo k přestupkovému jednání dojít, tak bylo žalobci sděleno způsobem zcela srozumitelným.

5. Retroaktivita

68. Tato žalobní námitka byla vznesena ve zcela obecné rovině. Žalobce namítá, že v mezidobí od spáchání správního deliktu do vydání rozhodnutí nabylo účinnosti několik novel právních předpisů, na základě kterých bylo rozhodováno.
69. Odkázal na novelu zákona o silničním provozu č. 298/2016 Sb. a novely zákona o přestupcích č. 191/2016 Sb., č. 178/2016 Sb. a č. 204/2015 Sb. Vůbec však neuvedl, v čem by právní úprava, kterou přinesly zmíněné novely, měla být pro něho příznivější.
70. Není povinností správních orgánů, aby se při každé novele předmětného právního předpisu ve zcela teoretické rovině touto problematikou zabývaly. A nemůže tak učinit ani krajský soud, protože z obsahu žalobní námítky nelze seznat, co konkrétně má žalobce na mysli.
71. Pokud jde o ustanovení, dle něhož mu byla uložena konkrétní výše pokuty, odkázal správní orgán na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, který byl ke dni jeho rozhodnutí v účinnosti. V době spáchání přestupku však byla výše pokuty za daný přestupek upravena v § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona.
72. Předně krajský soud považuje za souladné se zákonem, pokud správní orgán vycházel z právní úpravy účinné ke dni svého rozhodování. Celá polemika o právní úpravě výhodnější pro žalobce je však zcela nedůvodná, protože obě shora citované právní úpravy stanovily, že za daný přestupek se ukládá pokuta ve výši od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Obě právní úpravy (tedy ta, která byla v účinnosti ke dni spáchání přestupu, jako i ta, která byla v účinnosti ke dni rozhodnutí správního orgánu I. stupně) byly ohledně rozmezí, v němž mohla být uložena pokuta, zcela identické, nelze tedy hovořit o tom, že by některá z nich byla pro přestupce výhodnější. K žádnému porušení práv žalobce v tomto směru tedy ani teoreticky dojít nemohlo.

6. Rozhodovací praxe

73. Žalobce označil rozhodnutí žalovaného rovněž za překvapivé, neboť žalovaný údajně konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování, případně, pokud se přezkoumatelně nevypořádá se všemi znaky skutkové podstaty správního deliktu. Žalobce avizoval, že k této otázce předloží důkaz při jednání, ze soudního jednání se však omluvil.

74. K otázce neprovedení důkazů správním orgánem mimo ústní jednání uvádí krajský soud následující. Pokud jde o listiny založené ve správním spisu, krajský soud ověřil, že na č. l. 24 správního spisu je založen protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu, v němž správní orgán uvedl, že provedl důkazy předloženými oznámeními o přestupku v dopravě na č. l. 1 správního spisu včetně přiložené fotografické dokumentace na čl. 2 správního spisu a výpisem z karty osobních motorových vozidel žalobce na čl. 3 správního spisu a popsal, co z těchto důkazů zjistil.
75. K této problematice je třeba předně připomenout znění ustanovení § 51 odst. 2 věty první správního řádu: *„O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.“* O dokazování spolu s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí byl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyrozuměn (písemností ze dne 23. 8. 2016), on ani jeho zmocněnec se ke správnímu orgánu nedostavili a svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nevyužili.
76. Ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu zní: *„O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.“*
77. Ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu zní: *„O provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.“*
78. Citovaná ustanovení tak nastolují otázku, jakou formou má být ve správním spisu zaznamenáno provedení důkazu listinou mimo jednání, zda se tak má stát formou protokolu nebo záznamu. Dle krajského soudu není nutné trvat na formě protokolu, neboť tím by se ustanovení § 53 odst. 6 věty první správního řádu stalo obsoletním a bylo by třeba je považovat za legislativní chybu. Toto ustanovení naopak má svůj smysl, neboť pamatuje na situace, kdy správní orgán provádí dokazování mimo jednání bez přítomnosti jakékoliv další osoby a jde o provedení důkazu listinou. Za takové situace postrádá smysl tento úkon formalizovat protokolem a správní orgán o provedení důkazu listinou mimo jednání učiní pouze záznam, jak mu ukládá ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu. Důkaz je pak proveden tak, že se oprávněná úřední osoba seznámí s obsahem listiny. Logickou návaznost pak má druhá věta ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu, dle které v případě přítomnosti dalších osob při provádění důkazu listinou se listina přečte nebo se sdělí její obsah.
79. Navazující otázkou je otázka obsahu záznamu o provedení důkazu listinou. Zatímco ustanovení § 18 odst. 2 a 3 správního řádu podrobně uvádějí náležitosti protokolu, náležitosti záznamu zákon neuvádí. Není třeba při dokazování listinami mimo jednání v nepřítomnosti dalších osob tyto listiny číst (což vyplývá již z důvodů uvedených v předchozím odstavci), není třeba popisovat vše, co bylo dokazováním zjištěno, jaké závěry z něho vyplynuly, ani uvádět úvahy správního orgánu. Takové náležitosti správní řád nepožaduje ani k protokolu, ani u záznamu. Rovněž lze uvést, že ani v civilním a správním soudnictví nejsou na protokolaci kladeny takové nároky, pouze se uvede seznam listin provedených k důkazu s uvedením jejich čísla listu. Popis provedených

důkazů, co jimi bylo zjištěno, jaké závěry z dokazování vyplynuly a jakými úvahami se správní orgán řídil, to vše má své místo až v samotném rozhodnutí správního orgánu.

80. Přestože má krajský soud za to, že listinné důkazy založené ve správním spisu a zmíněné, resp. hodnocené, v odůvodnění předmětných správních rozhodnutí tak v průběhu správního řízení provedeny byly (byť ne všechny z nich z formálního hlediska procesně správným způsobem, když je správní orgán nejmenoval v protokolu ze dne 21. 9. 2016 o provedení důkazů mimo ústní jednání, ani o nich neprovedl záznam), v řízení před soudem dokazování těmito listinami zopakoval (viz protokol o jednání před soudem ze dne 23. 4. 2019).
81. K této otázce lze poukázat i na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007-337, na něž zdejší krajský soud odkazuje a s nimiž se ztotožňuje: „Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.“ Z uvedeného plyne, že i v případě, že není učiněn záznam o provádění důkazu listinou, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž je podstatné, že žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však nevyužil.
82. Žalobce dále namítl, že bylo rozhodováno v rozporu se zákazem libovůle, když žalovaný za této situace nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv tento orgán neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí. Krajskému soudu je z dříve u zdejšího soudu projednávaných obdobných věcí (např. pod sp. zn. 30 A 124/2016, sp. zn. 30 A 126/2016 nebo sp. zn. 30 A 152/2016) známo, že žalovaný původně zastával názor, že jde o pochybení, pokud správní orgán neprovede dokazování formou detailně vypracovaného protokolu a že nestačí provedení záznamu. Jak je uvedeno již v předchozích odstavcích, vyhotovení či absence záznamu nebo protokolu o provádění důkazu listinou však nemá na zákonnost rozhodnutí vliv. Skutečnost, že žalovaný svůj předchozí nesprávný názor na tuto otázku korigoval pod vlivem judikatury, není nic neobvyklého a dokonce jde o stav žádoucí. Rovněž žalobci, resp. jeho zástupci, který zastupuje opakovaně právě ve věcech obdobných správních deliktů provozovatelů vozidel, je z věcí, ve kterých zastupoval, tento stav dobře znám, a nemůže být pro něho proto ani překvapivý. Žalovanému lze pouze vytknout, že důvod změny svého postoje v této otázce v odůvodnění rozhodnutí výslovně nezmínil, nicméně tento nedostatek nezpůsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jak žalobce namítal. V daném případě nešlo o správní praxi zakládající legitimní očekávání jako ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a kterou by byl správní orgán vázán. Za tuto ustálenou správní praxi zakládající legitimní očekávání totiž

nelze považovat postup v několika případech nebo po určité období, který vybočuje ze zákonem stanovených mezí nebo je v rozporu s výkladem zákona zastávaným judikaturou.

83. Krajský soud neshledal pochybení ani v tom, že by se správní orgán I. stupně přezkoumatelně nevypořádal se všemi znaky skutkové podstaty správního deliktu. K tomu se podrobněji soud vyjádřil v případě vypořádání jiných žalobních námitek, v nichž žalobce tuto námitku konkretizoval.
84. Krajský soud tak uzavírá, že ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal.

7. Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

85. Žalobce namítal omezení svých procesních práv, když mu bylo oznámeno, že: *„Za účelem seznámení se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se můžete dostavit na hlavní budovu Městského úřadu, náměstí T. G. Masaryka čp. 38, odbor dopravy a silničního hospodářství, dopravní přestupky č. dveří 104, a to v uvedených dnech a úředních hodinách: Pondělí – od 08:00 do 17:00 hod., Úterý – od 08:00 do 11:30 hod., Středa – od 08:00 do 17:00 hod., Čtvrtek – od 08:00 do 11:30 hod., Pátek – od 08:00 do 11:30 hod. [...] Doporučuji před návštěvou správního orgánu upřesnit termín Vašeho vyjádření se k podkladům rozhodnutí na shora uvedeném telefonním čísle, kdy je možné si dohodnout i jiný čas.“*
86. Nutno podotknout, že si žalobce výše citovaný pokyn správního orgánu I. stupně vykládá mylně. Správní orgán mu touto zprávou nesdělil, že pokud chce využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je tak možno učinit pouze osobně a na výše uvedeném místě v určitém čase, ale poskytl mu možnost osobního vyjádření se ve věci. To plyne i z dalšího textu přípisu, v němž správní orgán uvedl: *„V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu máte možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Podle ustanovení § 36 správního řádu jste oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. K využití práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu Vám stanovuji lhůtu 5 pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 29. 09. 2016 včetně.“* Z tohoto je zřetelně patrné, že správní orgán dal najevo, že lze podat i případná písemná či jiná podání, ale ta musí být správnímu orgánu doručena taktéž do určeného data (29. 9. 2016).
87. Krajský soud dále podotýká, že žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně vyrozuměn v poučení ze dne 23. 8. 2016. To, že správní orgán žalobce takto vyzval k seznámení s podklady rozhodnutí, nelze považovat za omezení práv žalobce, ba naopak.
88. V případě jakýchkoliv pochybností pak žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a jemu nejasnou skutečnost si ozřejmil. Jakékoliv jeho konstrukce o nedostatečném vymezení a rozsahu úředních hodin a o důvodech nemožnosti z jeho strany dostavit se ve vymezeném čase ke správnímu orgánu jsou tak zcela bez relevance. Dlužno dodat, že ustanovený zmocněnec žalobce je zmocněncem s praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy, proto mu tento postup měl být znám.

8. Nepřezkoumatelnost

89. Pod takto označenou žalobní námitkou se skrývaly dvě žalobcovy výtky. Pokud jde o prvou z nich, krajský soud rozhodně nemůže se žalobcem souhlasit v tom, že by rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla „šablonovitá“ a že nepředstavují výsledek jejich tvůrčí činnosti. Z obsahu obou rozhodnutí je zřejmé, že zohledňují individuální a specifické skutečnosti daného případu a reagují na ně. Je pochopitelné a logické, že rozhodnutí, která jsou výsledkem správních řízení s typově stejným předmětem, obsahují řadu shodných formulací i dokonce celých pasáží, neboť v obecné rovině řeší shodné otázky, zejména se to týká otázek právního posouzení.
90. Dále žalobce opakovaně namítal, že ve výroku prvoinstančního rozhodnutí je uvedeno, že se pokuta ukládá dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, které v době spáchání údajných správních deliktů neexistovalo. Tato námitka ale nemá oporu ve skutkovém stavu věci. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně totiž plyne, že správní orgán uložil pokutu s odkazem na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Tato právní úprava byla účinná ke dni rozhodování správního orgánu. Ke správnosti tohoto postupu, jakož i k problematice příznivosti jednotlivých zákonných úprav pokut v daném případě se pak soud vyjádřil podrobně již k námitce č. 5 (Retroaktivita). Na tyto svoje závěry proto odkazuje, protože by se pouze opakoval.

9. Zásada bezprostřednosti

91. V další námitce žalobce uvedl, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti.
92. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého *„ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“*, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: *„... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o*

měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“

93. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídit jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.

Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníku řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídit ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne

21. 8. 2014, čj. 10 As 16/2014-25 nebo ze dne 22. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nablížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“

94. Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.
95. V posuzované věci deliktní jednání spočívalo v překročení nejvyšší povolené rychlosti zjištěné automatizovanými technickými prostředky, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ, jenž byl spolehlivě prokázán listinami založenými ve správním spisu a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva nevyužil, nemůže vytykat správním orgánům.
96. Pokud pak žalobce dále tvrdil, že „*I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení*“, nutno konstatovat, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.
97. Dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostál, o čemž svědčí obsah jeho přípisu ze dne 23. 8. 2016. Žalobce se mýlí, pokud vytyká správnímu orgánu, že toto oznámení mělo obsahovat výslovné poučení o tom, že se provádění dokazování mimo ústní jednání může žalobce zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy prováděny a žalobci dle krajského soudu muselo být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je mu tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování mohl zúčastnit.
98. Za shora popsaných okolností tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení. Žalobce však zůstal ve správním řízení pasivní a nereagoval ani na výslovné oznámení o možnosti zúčastnit se seznámení s podklady pro rozhodnutí. To jen podtrhuje účelovost dané žalobní námitky.

10. Protiústavnost

99. V dalším ze žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
100. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se Ústavní soud již zabýval. V nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo shledáno ústavně konformním.
101. Lze dodat, že Ústavním soudem již byla posuzována i ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

11. Další námitky

102. K obsahu této žalobní námitky krajský soud konstatuje, že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobce je chtěl zpochybnit, měl kromě pouhých hypotetických pochybností nabídnout k tomu relevantní tvrzení či uvést, na jakém základě se některá z jím namítaných skutečností měla stát. Krajský soud zastává názor, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti, tj. že fotografie z místa spáchání přestupku nebyla pořízena v jiném místě než v obci Choustníkově Hradiště, neboť na snímcích není kromě vozidla nic jiného vidět, že vozidlo na fotografii není falzifikát, že údaje na pořízené fotodokumentaci mohly být do snímků přidány až následně, že vozidlo při pořízení prvního snímku bylo na začátku a při pořízení druhého snímku na konci měřeného úseku apod. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
103. Krajský soud tedy uzavírá, že záznamy pořízené silničním radarovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, dokumentují dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrný typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným,

nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz záznam o měření ze dne 1. 8. 2015, ke kterému byla doložena fotodokumentace, která taktéž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Uvedeným námitkám tedy přisvědčit nemohl.

12. Nezákonnost a vadnost změření rychlosti motorového vozidla

104. Dle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem zveřejnit. Správní orgán I. stupně k tomu uvedl, že po uzavření veřejnoprávní smlouvy mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště, jejímž předmětem byla dohoda o úsekovém měření rychlosti projíždějící vozidel v obci Choustníkovo Hradiště Městskou policií Dvůr Králové nad Labem, byly tyto smlouvy zveřejněny na úředních deskách zúčastněných obcí. Současně měla být veřejnost informována v místních médiích, která správní orgán přesně konkretizoval. Odkázal také na webové stránky města Dvůr Králové nad Labem, kde jsou umístěny a veřejně přístupny všechny podklady a dokumenty vztahující se k úsekovému měření rychlosti jízdy v působnosti města Dvůr Králové nad Labem.
105. Tato tvrzení zpochybňoval žalobce pouze tím, že zmíněnou veřejnoprávní smlouvu při sepisu žaloby na webových stránkách uvedených obcí nenašel. Toto tvrzení samozřejmě není způsobilé zpochybnit shora uvedená tvrzení správního orgánu. Správní orgán uvedenou veřejnoprávní smlouvu založil do správního spisu, krajský soud důkaz touto listinou zopakoval. Bez nejmenších problémů pak např. na webových stránkách města Dvůr Králové nad Labem (www.mudk.cz), jakož i na webových stránkách obce Choustníkovo Hradiště (www.choustnikovohradiste.cz), našel informace o místech, kde je úsekové měření prováděno. Důkazy o tom provedl při jednání. K provedení důkazu spočívajícího ve čtení zpráv z novin, kde měly být informace o úsekovém měření rychlosti v obci Choustníkovo Hradiště uveřejněny, soud nepřistoupil, neboť to s ohledem na shora uvedené považoval za naprosto nadbytečné.
106. Dle § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie oprávněna za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích měřit rychlost vozidel. To může být realizováno různým způsobem, tomu uvedené znění zákona vůbec nebrání. V praxi jde buď o měření rychlosti okamžité, nebo o měření rychlosti průměrné (tzv. úsekové měření rychlosti). Princip úsekového měření rychlosti popsal krajský soud již shora. Nemá tedy žalobce pravdu v tom, že zákon tzv. úsekové měření rychlosti neumožňuje (a to jenom proto, že tento pojem není zákonem výslovně definován).

13. Nekonkrétní určení místa spáchání přestupku

107. Tuto stručně formulovanou námitku považuje krajský soud za nedůvodnou z důvodů, které rozepsal při vypořádání se s námitkami č. 3., 4. a 11., neboť žalobce v podstatě

pouze opakuje svoje předešlá tvrzení, že nebylo prokázáno, kde přesně mělo k překročení rychlosti v daném úseku dojít.

14. Nezměření rychlosti Policií ČR a obecní policií

108. K návrhu žalobce provedl krajský soud při jednání důkaz Smlouvou o nájmu zařízení a poskytování služeb, uzavřenou mezi společností Gemos CZ, s. r. o., coby pronajímatelem, a městem Dvůr Králové nad Labem, coby nájemcem, ze dne 2. 12. 2013, včetně příloh této smlouvy.
109. Obsah těchto listin vyvrací obavu žalobce, že není zřejmá míra a kvalita participace výrobce a vlastníka použitého rychloměru, společnosti GEMOS CZ, spol. s r. o., na měření rychlosti v dotčených obcích, tedy zda byl v daném případě respektován § 79a zákona o silničním provozu či nikoliv.
110. Dle citovaného zákonného ustanovení je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
111. Z obsahu shora uvedené smlouvy je zřejmé, že domněnka žalobce (navíc ničím nepodložená), že by na měření rychlosti v daných obcích fakticky participoval soukromý vlastník rychloměru, je lichá. Krajský soud nepovažuje za nutné citovat celé znění citované smlouvy čítající (včetně příloh) vícero stran, konkrétně proto poukazuje zejména na její článek IV. - Předmět smlouvy, kdy např. z jeho bodů 6. až 8. je zřejmé, že pronajímatel rychloměru nemůže žádným způsobem zasahovat do získávání důkazů a že celý proces jejich shromažďování je zcela pod kontrolou městské policie. Z obsahu smlouvy plyne, že vlastník rychloměru nemá možnost měření rychlosti ani výstupů z něho ovlivňovat, ani do chodu měřicího zařízení zasahovat. I z vyjádření žalovaného pak plyne, že záznamy o provedených měřeních jsou automaticky generovány a zobrazovány v systému městské policie. Soukromoprávní subjekt tedy správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon předmětné činnosti, tj. měřicí zařízení a software.
112. Souhlas obce Choustníkovo Hradiště s prováděním úsekového měření rychlosti na jejím území strážníky Městské policie Dvůr Králové nad Labem pak byl dán několikrát již zmiňovanou a shora označenou veřejnoprávní smlouvou. Irelevantními byly návrhy žalobce na provedení výsledku starosty obce Choustníkovo Hradiště a vedoucího Městské policie Dvůr Králové nad Labem k této problematice.

15. Porušení práva na soukromí žalobce

113. V tomto žalobním bodu namítal žalobce porušení svého práva na soukromí dle čl. 7 Listiny základních práv a svobod a práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním osobních údajů dle čl. 7 Listiny, ke kterému dle jeho názoru dochází v důsledku plošného a hromadného fotografování všech motorových vozidel (včetně osádky vozu, poznávací značky atd.) projíždějících danou obcí, kde je umístěno automatické měřicí zařízení, a to i těch, která se žádného protiprávního jednání nedopustí.
114. Dle § 24a odst. 1 zákona o obecní policii zpracovává obecní policie osobní údaje, které potřebuje k plnění úkolů podle tohoto nebo zvláštního zákona. Dle odst. 2 téže normy obecní policie poskytuje osobní údaje podle odstavce 1 policii, orgánům obce a dalším

orgánům veřejné moci, je-li to nutné k plnění jejich úkolů. Dle § 24b odst. 1 téhož zákona je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.

115. Ve spojení s již citovaným ustanovením § 79a zákona o silničním provozu je tedy zřejmé, že k činnosti, kterou žalobce obecní policii vytýká, tedy k pořizování obrazových záznamů motorových vozidel v souvislosti s měřením jejich rychlosti, je obecní policie zákonem výslovně zmocněna a oprávněna, a to včetně zpracovávání údajů, které k plnění svých úkolů dle zákona o obecní policii nebo jiného zvláštního zákona potřebuje. Návrhu na výsledky starosty obce Choustníkovo Hradiště a vedoucího Městské policie Dvůr Králové nad Labem krajský soud nevyhověl, protože tyto navrhované důkazy nebyly pro posouzení této otázky významné a důležité.

16. Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

116. Krajský soud nesouhlasí se žalobcem v tom, že dopravní značky IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, slouží pouze k označení stacionárního měření rychlosti. Takový závěr nemá ani v zákoně o silničním provozu, ani v uvedené vyhlášce, žádnou oporu.

17. Neexistence znalosti principu fungování měřicího zařízení, nemožnost přezkoumat řádnost měření a neprovedení návodu k obsluze měřicího zařízení

117. Krajský soud vyhověl návrhu žalobce a provedl důkaz Návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012. Tvrzení žalobce, že k měření rychlosti došlo v rozporu s uvedeným návodem, zůstala ve zcela obecné rovině, jedná se o pouhé spekulace působící navíc dosti účelovým dojmem. Krajský soud znovu zdůrazňuje a připomíná, že v průběhu správního řízení žalobce žádnou takovou námitku nevzněl, řádně mu oznámenému provedení důkazů mimo ústní jednání se nezúčastnil, stejně tak neprojevil zájem o seznámení se s podklady opatřenými správním orgánem před vydáním rozhodnutí ve věci. To se ostatně týká všech žalobních námitek. Konkrétní výtky proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí žalobce nespecifikoval přes výzvu správního orgánu ani v odvolání proti němu.

18. Nesprávná funkce měřicího zařízení na základě nedostatečné údržby měřicího zařízení

118. Stejně spekulativní jsou pak úvahy žalobce v tom směru, že nebylo ověřeno, zda měřicí zařízení bylo řádně udržováno, např. zda byly řádně čištěny čočky kamer. Žalobce nepřinesl jediný důkaz o tom, že by tomu tak býti nemělo, tedy že by údržba měřicího zařízení měla být zanedbána. Provádět žalobcem navržený důkaz spočívající v protokolech o údržbě měřicího systému a o čištění čoček kamer tak nebylo na místě. Krajský soud dodává, že paradoxně sám žalobce v žalobní námitce č. 1 označil pořízenou fotografii vozidla za velmi kvalitní.

19. Neexistence skutkové podstaty překročení nejvýše povolené rychlosti ve vymezeném úseku průměrnou rychlostí motorového vozidla (porušení zásady – žádný přestupek bez zákona)

119. Na tomto místě žalobce v podstatě zopakoval svoje tvrzení vznesené v námitce č. 12., tedy že úsekové měření rychlosti není výslovně zakotveno v právním řádu, tedy ani skutková podstata přestupku spočívající v překročení nejvýše dovolené rychlosti na základě tohoto typu měření rychlosti. Krajský soud tak odkazuje na své vyjádření k dané problematice při vypořádání námítky č. 12. a opakuje, že platná právní úprava nebrání tomu, aby měření rychlosti jedoucích vozidel probíhalo různými způsoby, ať už měřením rychlosti okamžité, nebo měřením rychlosti průměrné (tzv. úsekové měření rychlosti). Druhá z uvedených metod je v zásadě pro řidiče vozidel příznivější, neboť eliminuje třeba i náhodný exces (vyvolaný např. výjimečnou situací na pozemní komunikaci), v jehož důsledku dojde k překročení povoleného rychlostního limitu pouze na jednom místě či ve velmi krátkém úseku.

20. Nezákonné určení místa k měření rychlosti Policií ČR ve vztahu k obecní policii

120. Pokud jde o poslední námitku zpochybňující pověření osoby, která se jménem Policie ČR vyjádřila k návrhům úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, s níž žalobce přišel až v žalobě, krajský soud rovněž opakuje shora již vyslovené, tedy že správní orgán není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). A to žalobce v souvislosti s uvedenou námitkou neučinil, jeho stručné zpochybnění shora uvedené skutečnosti zůstalo ve zcela obecné rovině, nepodpořeno ani žádným doplňujícím objasněním, jak k této úvaze dospěl. Za zcela nadbytečné tak krajský soud považoval provedení navržených důkazů spočívajících ve čtení sbírky rozkazů a organizačního řádu příslušné policejní složky.
121. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
122. Žalobce v závěru svého návrhu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.
123. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

124. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval

a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 23. dubna 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu